

Att tänka på sin kropp

Av Greta Weibull, 2016

Att tänka på sin kropp, på dess form, hur den ter sig, hur kläderna sitter, om den är rätt eller fel, är en inåtvänd aktivitet. Att vända sig inåt kan vara bra. Det kan leda en framåt, hjälpa en att få klarhet i sina tankar. Det inåtvända kan vara konstruktivt. Men den inåtvända tanken på kroppen i världen, om denna tanke är negativt laddad, är att bli passiv. Passivitet passar patriarkatet och kapitalismen bra. Det är alltså inte bara för oss själva, för det egna välmåendet, som vi behöver komma ifrån fixeringen. I slutänden handlar det om frigörelse och revolution. Att vi finns är en revolution i sig.

Vi kan leta reda på platser som hjälper oss att komma framåt, de rum som får oss att slappna av, andas lite friare. Platsen behöver inte vara specifik. När en sysslar med strategier för att komma åt systemet, en liten bit i taget, så kan vilken plats som helst vara bra.

Jag har hittat ganska många platser. De finns i slutna rum, i andra människor, i barer, i soffor. Men på alla platser är jag fortfarande kroppsmedveten. Trycket från samhället ligger under huden, det går inte ur. Jag blir kritisk, jag tappar kraft. Så, hur kan en göra om en vill landa i sin kropp? Om en bestämmer sig för att det får vara nog, att kampen mellan den inre och det yttre ska ta slut. Eller i alla fall sakta trappas ned. För mig lättar trycket om jag får bada naken bland andra (kvinno)kroppar. Om jag får simma utan badkläder som klämmer åt, och magen får finnas, bröstet, låren, höfterna, håret får vara som de är.

I kvinnoseparatistiska badmiljöer känner jag ofta mer frihet än på någon annan plats. Det är något med de blandade åldrarna (från barn till obestämbar äldre), med avsaknaden av badkläder (om det inte finns en bikini som döljer någonting, så betyder det också att inget är mer laddat än något annat), med hur kroppen rör sig om den är naken. Jag har badat bastu i Kalmar, simmat naken på badhus i Helsingfors, nakenbadat på klippor så fort jag fått chansen och nu sist också hittat till Saltsjöbadens kallbadhus.

Att hitta dit är inte det lättaste. En behöver bli tipsad. Saltsjöbaden är utan tvekan en plats där inkomsterna överträffar de flestas. Badet ligger längst ut på saltsjöbanan, omringat av pampiga villor, Grand Hotel och dyra båtar. I kaféet kan en köpa ett glas vitt och en räksmörgås, och en måste betala inträde för att komma in. Men, om en kan bortse från det, så väntar bakom dörren till den ljusblå byggnaden havet och det mjuka träet att ligga på. Det är en plats utan dömande blickar, med tanter som ser ut att ha badat där varje dag de senaste 103 åren (sedan badet öppnade 1913). Den ger en möjlighet att bara få vara i kroppen, att njuta av hur den känns. Av smidigheten, tyngden, huden. Hur den luktar när den svettas, när solen har lyst på den. Hur håret blir trassligare för varje dopp. Och det finns ett hopptorn!

Baksidan av en kvinnoseparatistisk plats är förstås hur den upplevs för den som inte definierar sig som just kvinna (eller kanske specifikt som cis-kvinna). Som ickebinär eller transperson kan den strikta indelningen kanske snarare upplevas som otrygg. Därför behöver vi gå och bada tillsammans. Vidga perspektivet ytterligare för vilka kroppar och identiteter som kan befinna sig inom den kvinnoseparatistiska miljön. Och vi behöver inte köpa ett glas vin och en räksmörgås – ta med en termos med kaffe så fixar jag frukt och mariekex.